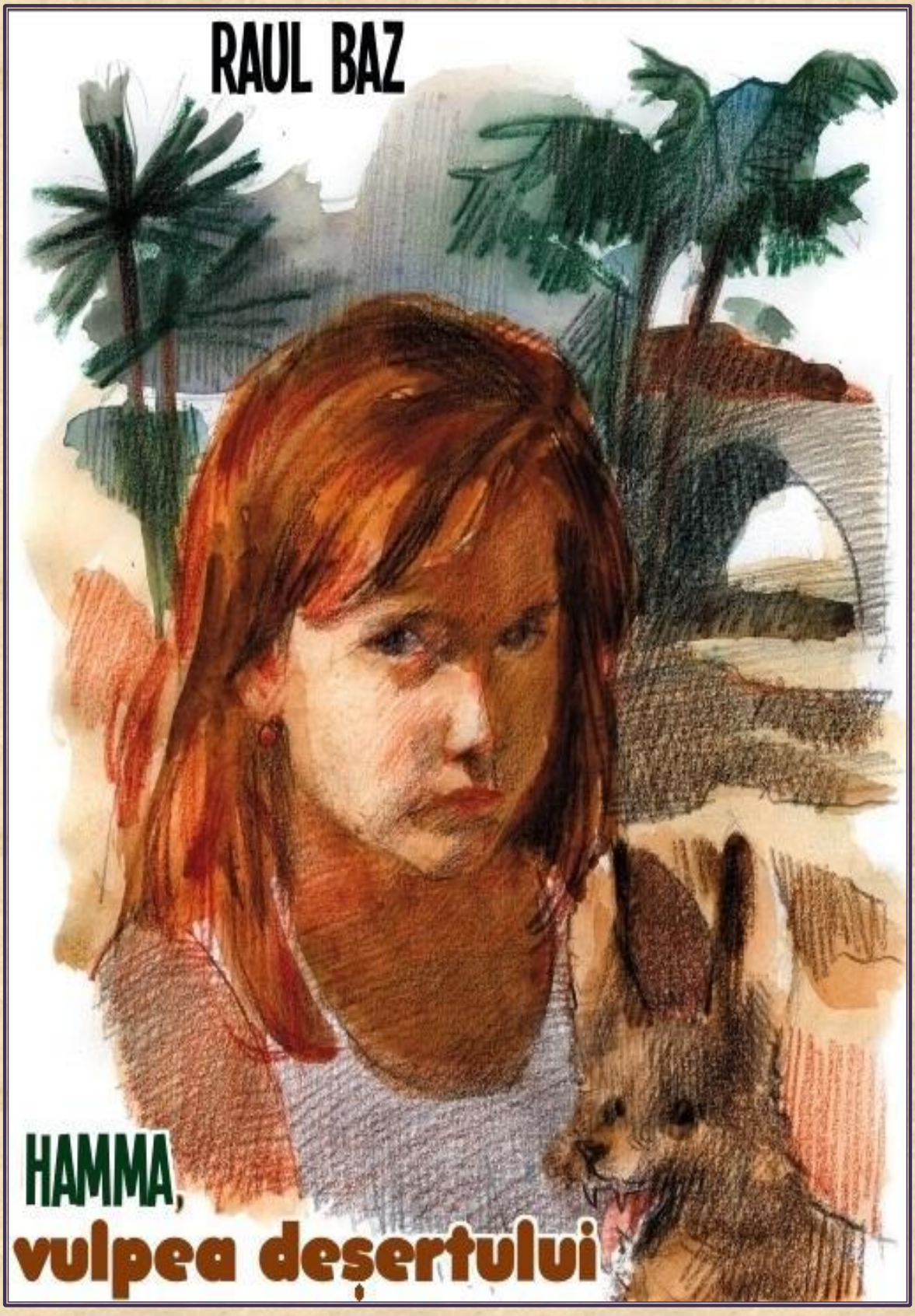
RAUL BAZ
HAMMA,
vulpea deșertului

Hamma, vulpea deşertului este prima dintre cele şapte poveşti care alcătuiesc volumul „*Poveştile Mariei*”, cu subtitlul „*Şapte întâlniri extraordinare*”

Cartea a apărut în condiții grafice de excepție, cu ilustrațiile lui Mircea Doinaru şi în formatul conceput de cei de la Brandient.

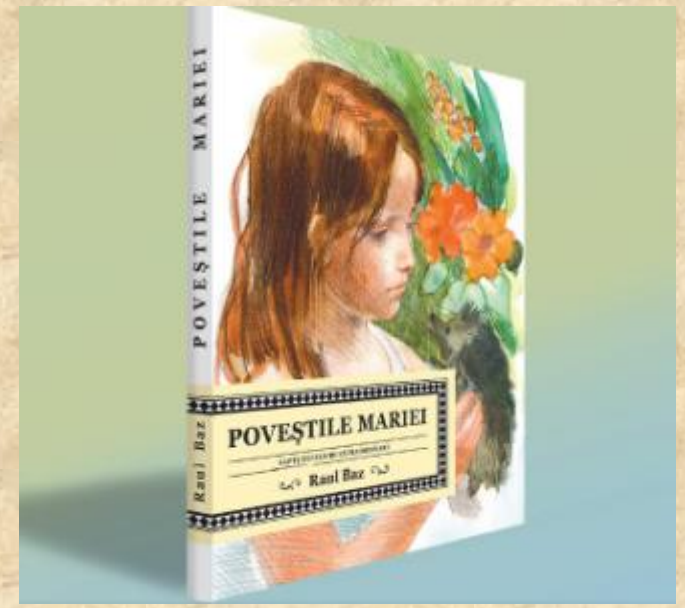

CUPRINS

1. Hamma, vulpea deşertului
2. Calandrin, împăratul peştilor
3. Aricii din Apuseni
4. Povestea blănurilor de urs
5. Gerda, stăpâna Alpilor
6. Tamil, tigrul bengalez
7. Fendrik, căpetenia lupilor

Hamma, vulpea deșertului

Trăia odată, într-o țară din Africa, o micuță vulpe a deşertului pe nume Hamma. Într-o zi, Hamma a plecat de lângă mama ei şi s-a rătăcit printre dunele de nisip. A strigat ce a strigat, dar vulpea nu a auzit-o ca să vină şi să o salveze. Strigătele, însă, au atras un călăreț beduin, care a prins-o şi a dus-o la el acasă. A închis-o într-un țarc şi a lăsat-o acolo, singură şi tristă. Lui Hamma îi era foarte dor de părinți şi de vizuina unde locuise împreună cu ei. Îi părea rău că nu ascultase de sfaturile mamei, care îi spunea mereu să nu plece prea departe, pentru că dunele seamănă perfect între ele şi se poate rătăci uşor. Dar acum nu mai avea ce să facă. Trebuia să rabde şi să se mulțumească cu speranța că vreodată, prin cine ştie ce minune, o să ajungă din nou acasă.

Satul în care locuia beduinul era aşezat în inima deşertului, lângă o oază cu apă cristalină şi câțiva palmieri.

Nimeni nu ar fi reuşit să ajungă acolo decât din întâmplare, pentru că nu exista niciun drum prin întinderea de nisip. Cei din sat, însă, aveau semnele lor secrete după care ştiau să se orienteze. De câte ori era nevoie de ceva care nu se găseşte în deşert, cum ar fi hainele sau medicamentele, se suiau pe cămile sau pe cai şi mergeau până la cel mai apropiat oraş. Pentru că nu aveau bani, plăteau cu pături făcute din piei de cămilă, ori cu podoabele pe care le meştereau din oasele şi dinții cailor morți. Câteodată, când reuşeau s-o captureze, duceau cu ei o vulpe a deşertului, pe care orăşenii se înghesuiau s-o cumpere, pentru că aşa un animal este foarte rar şi foarte greu de prins. Asta spera şi Hamma să i se întâmple. Era convinsă că în oraş ar fi avut o viață mult mai plăcută. Ar fi stat într-o casă, unde s-ar fi jucat cu copiii, ar fi primit mai multă mâncare şi ar fi dormit sub un acoperiş. Dacă ar fi avut noroc, ar fi putut ajunge undeva unde să mai fie o vulpe a deşertului, cu care s-ar fi împrietenit. Iar dacă ar fi fost vorba de un vulpoi, atunci Hamma ar fi avut toate motivele să spere că, atunci când va creşte îndeajuns, va a-

vea şi pui, pe care să-i iubească şi să-i îngrijească.

Numai că beduinul avea alte intenții cu Hamma. El nu se gândea să o vândă în oraş, ci plănuia să o folosească pentru a pune mâna, cu ajutorul ei, pe o fetiță pe care să o aducă în sat şi să i-o dea de soție celui mai mic dintre fiii lui. Ideea îi venise într-o zi când se întorcea de la oraş. Chiar la marginea deşertului, văzuse un grup mare de oameni cu pielea albă, care vorbeau o limbă necunoscută. Printre ei erau şi o mulțime de copii, care se uitau cu multă mirare la cămile. Atât de frumoase erau fetițele, încât beduinul se gândise de îndată că tare bine i-ar fi stat lui Ahmed, mezinul, să aibă aşa o soție. Acolo, în satele deşertului, oamenii se căsătoresc de tineri. Dacă ar fi luat o fetiță, ar fi ținut-o câțiva ani ca să învețe limba şi obiceiurile beduinilor, după care ar fi însoțit-o cu Ahmed. Puteau s-o caute părinții ei oricât, nimeni n-ar fi avut cum să găsească satul pierdut în imensitatea deşertului, nici măcar poliția.

Problema beduinului era, aşadar, cum să prindă fetița. Singurul mod în care putea face acest lucru, era să o ademenească cu ceva. Şi tot gândindu-se el la asta, îi încolți-

se ideea că Hamma ar fi fost cea mai bună momeală. Orice fetiță ar fi vrut să mângâie pe cap o vulpe a deşertului, pentru că nu există nicăieri pe lume un animal mai simpatic, cu un botic mai ascuțit şi nişte ochişori mai neastâmpărați. El ar fi ținut-o pe Hamma în sân, lăsând să i se vadă numai căpşorul. Şi atunci, ca să o mângâie, fetița ar fi trebuit să se urce pe cal, iar el nu ar fi avut nimic altceva de făcut decât să pornească în galop, pierzându-se printre dune. Degeaba ar fi început părinții fetiței să strige, până să vină vreun polițist călare, vântul ar fi şters urmele şi toți cei de-acolo ar fi rămas să dea neputincioşi din umeri.

Acesta era planul beduinului. În fiecare seară, înainte de culcare, îl întorcea pe toate părțile împreună cu Ahmed şi frații lui mai mari. Ahmed îşi dorea ca viitoarea lui soție să aibă părul castaniu şi ochii căprui, însă beduinul nu putea să-i facă o astfel de promisiune, iar frații lui îl certau, spunându-i că nu ar trebui să aibă atâtea pretenții. Uneori, mezinul cerea chiar să meargă împreună cu tatăl său, ca să-şi poată alege singur fetița. Dar beduinul nu era de acord, aducându-i aminte că nu ştie să călărească atât de bine, mai ales cu vreun polițist pe urmele lui.

Hamma, din țarcul ei, auzea tot. Şi nici prin cap nu-i trecea să participe la răpirea fetiței. Dar ce ar fi putut să facă ea, o mică vulpe a deşertului, ca să dea peste cap planul beduinului? Dacă ar fi ştiut să vorbească limba fetiței, ar fi aşteptat până când ar fi ajuns lângă ea şi ar fi strigat: *„Nu te sui pe cal, beduinul vrea să te fure!”* Dar cum nu putea vorbi decât în limba vulpilor deşertului, trebuia să caute altceva. Până la urmă, a luat hotărârea ca atunci când beduinul va deschide uşa țarcului, să i se strecoare printre picioare şi să dispară în spatele dunelor, chiar dacă asta ar fi însemnat moarte sigură. Fără apă, nu ar fi rezistat prea mult, dar, până la urmă, prefera să moară decât să fie părtaşă la răpirea fetiței. Hamma ştia ce înseamnă să fii luat de lângă părinți şi să trăieşti lipsit de libertate. Aşa că niciun sacrificiu nu i se părea prea mare pentru a zădărnici planul beduinului.

Într-o seară, Hamma l-a auzit pe beduin zicând către Ahmed: *„Mâine plec să iau o fetiță”.* Toată noaptea nu a închis un ochi, aşteptând cu înfrigurare clipa evadării. Numai că beduinul nu avea de gând să facă niciun fel de mişcare greşită. În loc să deschidă uşa țarcului, a sărit gardul. A prins-o rapid pe

Hamma şi a băgat-o într-un sac făcut din piele de cămilă. A mai luat cu el nişte pături, apă şi mâncare, s-a suit pe cel mai rapid dintre caii pe care-i avea şi a pornit la drum. Din când în când deschidea gura sacului, ca să împrospăteze aerul pe care-l respira Hamma. Până la marginea deşertului era drum de o zi şi jumătate, aşa că urmau să petreacă noaptea în nisip. La apusul soarelui, beduinul s-a oprit lângă o mică oază. A adăpat calul, i-a pus pe spinare o pătură, pentru că noaptea, în deşert, este foarte frig şi l-a legat de un palmier. Apoi a scos dintr-o desagă nişte oase legate între ele cu frânghii groase făcute din păr de cămilă, care formau o cuşcă cu gratiile dese şi pe care beduinul o adusese special pentru micuța vulpe a deşertului. Ziua, Hamma trebuia să stea în sac ca nu cumva să o vadă vreun alt drumeț şi să îi vină ideea să-l omoare pe beduin ca să pună mâna pe ea. Acum o mutase în cuşcă pentru a putea dormi şi el liniştit, fără să trebuiască să se tot scoale şi să aerisească sacul. I-a pus nişte apă într-un vas, apoi a învelit cuşca într-o pătură, lăsând neacoperită o singură latură şi a aşezat-o într-o bortă făcută în nisipul unei dune, pentru ca Hamma să nu degere

de frig. După ce a isprăvit, s-a mai uitat odată, ca să se asigure că toate sunt în regulă. Calul adormise în picioare, cum dorm caii, obosit după atâta drum. Hamma se făcuse covrig şi închisese ochii, prefăcându-se că a adormit. Aşa încât beduinul s-a înfăşurat la rândul lui în nişte pături şi a început să sforăie.

Întâmplarea a făcut ca exact în acea noapte, mama Hammei să ajungă şi ea la oază. Fusese după şoareci, prinsese câțiva şi acum se oprise ca să bea apă şi să doarmă într-o vizuină pe care o săpase cândva lângă rădăcina unui palmier. Iată însă că vântul deşertului i-a adus pe la nas mirosul Hammei. Şi atunci a început să o strige, căutând-o. Hamma a auzit-o şi i-a răspuns. Mare le-a fost bucuria când s-au revăzut. Hamma i-a povestit despre planul beduinului şi mama ei i-a spus:

– Acum nu trebuie să te gândeşti la nimic altceva decât la fugă. Haide să încercăm să roadem sforile astea, ca să te poți strecura printre gratii şi să plecăm acasă.

Au început să roadă sforile, dar ele erau mult prea groase ca să poată fi ronțăite în puținul timp care mai rămăsese până la răsăritul soarelui. Aşa că până la urmă au

renunțat. Amândouă erau deznădăjduite şi se gândeau că, poate, vreun zeu al deşertului hotărâse că aşa trebuie să se petreacă lucrurile. Dar, pe nepusă masă, mama vulpe a avut o idee. I-a spus Hammei ce trebuie să facă, după care a dispărut printre dune.

Soarele era la asfințit şi, în camera cu vedere la mare din hotelul african în care locuiau, trei persoane stăteau de vorbă, pregătindu-se de culcare. Un bărbat impunător, cu puțină burtă, pe nume Raul, soția lui, Liliana, posesoarea unei clăi de păr negru şi des şi fiica lor, Maria, o fetiță cu părul castaniu şi ochii căprui, de o frumusețe rară.

— Mâine mergem să vedem deşertul şi să ne suim pe cămile, a spus Raul.

Maria s-a bucurat. Se plictisise de plajă şi baie, chiar dacă trecuseră doar cinci zile din vacanță. Cel mai mult îi plăcea spectacolul pentru cei mici pe care-l organizau gazdele în fiecare seară. Atunci putea să danseze şi să cânte pe scenă, împreună cu o mulțime de alți copii, veniți din toate colțurile lumii. În rest, programul de peste zi i se părea că devenise cam monoton. Unde pui că îi era foarte dor de Astor, câinele ei lup, pe care trebuiseră să-l lase la Sinaia, în grija unor vecini. Aşa că perspectiva unei excursii în deşert o încânta.

— Doar ne suim, sau le şi călărim? a întrebat ea.

— Caii se călăresc, cămilele probabil se cămilesc, a zis Raul râzând. Da, le călărim

dacă avem voie.

— Atenție, a spus Liliana. Programul este următorul: la 7 trezirea, la 8 micul dejun, la 9 îmbarcarea în autobuz...

— Îmbarcarea se face în barcă, a zis Raul, cu un zâmbet şugubăț.

— Bine, atunci la 9 înautobuzarea. E corect? Ajungem la marginea deşertului în jurul orei 11. Acolo cămilim, cum zice tata, şi după aia mergem la masă. Cam atât. Cred că pe la ora trei ajungem înapoi aici.

— Oh, abia aştept să cămilesc, a râs Maria. Să nu uităm camera de filmat, mama, ca să am ce-i arăta lui Sebastian.

— Am eu grijă, a spus Liliana. Fac şi film şi poze. Iar acum, la culcare, ca să ne putem trezi mâine dimineață.

Întinsă în pat, Maria s-a tot gândit la cămila pe care urma să se suie. Văzuse astfel de ființe numai la televizor, aşa că se întreba dacă e vorba de o cămilă cu două cocoaşe sau cu una singură, cât poate fi ea de înaltă, cum te urci pe spatele ei, dacă nu cumva muşcă şi multe alte lucruri. Apoi a adormit şi a visat cum se suie pe o cămilă foarte înaltă şi cum merge cu ea printre dune, cum ajunge la o oază cu palmieri şi cum acolo o aşteaptă

Sebastian, prietenul ei de la Bucureşti, care se urcă lângă ea şi cum nu mai ştiu să se întoarcă, aşa că merg tot mai adânc în inima deşertului, până când cămila se opreşte, obosită, iar ei nu mai ştiu ce să facă, strigă după ajutor, făcând să apară un om cu turban, care vrea să-i taie cu un iatagan, dar nu mai apucă pentru că se iveşte Astor şi îl muşcă de mână, iar el scapă iataganul şi fuge.

— Mama, tata, ce vis înfricoşător am avut! a exclamat Maria dis de dimineață. Eram pe o cămilă şi m-am întâlnit cu Sebastian, apoi ne-am rătăcit în deşert şi era să ne taie cineva cu un iatagan, dar a apărut Astor şi l-a muşcat de mână.

— Şi mai departe? a întrebat Liliana.

— Nu mai ştiu, atât îmi aduc aminte. Dar mi-e cam frică acum.
Sper să nu se împlinească.

— Tu crezi în împlinirea viselor? Să fim serioşi, a spus Raul. Ceea ce visezi are legătură cu ce ți s-a întâmplat peste zi. Nu uita că aseară am vorbit de cămile, tu ai amintit de Sebastian, pe la prânz ziceai că ți-e dor de Astor...

— Bine, dar omul cel rău, cu turban şi iatagan?

— Probabil e unul dintre personajele

tale de desene animate, transformat în luptător din deşert. Vezi? De-aia îți spun să nu te mai uiți atât la desene, au ajuns să-ți dea coşmaruri.

– Aşa este, a spus Liliana. Într-o zi o să desființez toate posturile cu desene animate. Dar acum hai, spălarea şi apoi la masă!

Autobuzul a ajuns la marginea deşertului la ora 11 fără un sfert. Turiştii au coborât şi s-au îndreptat către zona de unde aveau să fie preluați de arabii cu cămilele. Din păcate, erau mai mulți turişti decât cămile, aşa că Maria, care murea de nerăbdare, a trebuit să aştepte să-i vină rândul.

Hamma, vulpea deşertului

Beduinul s-a trezit înainte de răsăritul soarelui, a strâns păturile şi vasele cu apă, a mutat-o pe Hamma în sacul ei, a băgat cuşca în desagă şi a pornit la drum. După nici opt ore, au ajuns la marginea deşertului. Oamenii cu pielea albă erau acolo, unii călare pe cămile, alții aşezați, aşteptând să le vină rândul. Beduinul a scos-o pe Hamma din sac şi a băgat-o în sân, în aşa fel încât doar capul i se ițea printre doi nasturi ai cămăşii. A călărit până aproape de locul unde aşteptau turiştii. Prima dată s-a uitat de jur împrejur şi a văzut că prin preajmă nu se aflau decât doi polițişti, care nici măcar nu erau călare. Apoi a început să-şi plimbe privirile pe figurile turiştilor. S-a uitat odată, s-a uitat de două ori, când, iată, a văzut cea mai frumoasă fetiță din câte îi fusese dat să vadă în viața lui. Să fi avut vreo zece-doisprezece ani şi nu numai că era ca o zână de frumoasă, dar avea părul castaniu şi ochii căprui, exact cum îşi dorea Ahmed. Stătea la rând, ținându-şi mama de mână şi fremătând de nerăbdare să se urce pe cămilă. Beduinul s-a apropiat călare, a deschis nasturii cămăşii şi a apucat-o pe Hamma de gât cu mâna stângă, ca să nu poată fugi dar să poată fi

văzută cât mai bine. Apoi a început să se învârtă în jurul grupului de turişti, până când cineva a zis:

– Uite, vulpea deşertului!

Atunci, toți s-au apropiat de călăreț, întinzând mâinile ca să o mângâie pe Hamma. Însă beduinul dădea din cap şi se învârtea mai departe în jurul grupului de turişti, până când s-a oprit lângă fetița cu ochi căprui, i-a zâmbit şi a invitat-o cu un gest să se urce pe cal ca să poată să mângâie vulpea. Liliana nu a simțit primejdia.

– Du-te, Maria, a spus ea. O să-ți fac nişte poze superbe.

Maria s-a apropiat de cal şi a observat hangerul pe care-l purta beduinul la brâu. Turbanul îi sărise în ochi din prima secundă, însă nu semăna cu cel din vis, care era mult mai mare şi multicolor. A început să o cuprindă frica şi era pe punctul să renunțe, când, din spate, a auzit din nou vocea Lilianei:

– Hai, Maria, nu-ți fie teamă, vulpea deşertului nu muşcă.

Atunci Maria s-a gândit că visul nu poate să aibă vreo legătură cu ceea ce se petrecea acolo. Erau zeci de oameni peste tot, se vedeau şi nişte persoane în uniformă, pă-

rinții erau lângă ea, nu avea ce să se întâmple. *„Trebuie să-mi înving teama”*, şi-a spus Maria. *„Dacă nu o s-o fac acum, când e atâta lume în jurul meu, atunci nu o s-o mai fac niciodată”*. A ajuns lângă cal, a întors capul către părinți şi le-a zâmbit. Beduinul a întins mâna dreaptă către ea, ca să o ajute să încalece. O clipă doar şi ar fi pornit în galop, strângând la piept prețioasa pradă. Chiar atunci însă, Hamma a trecut la acțiune, aşa cum o învățase mama ei. A deschis botul şi, fără să ezite, şi-a înfipt cât a putut de tare dinții în mâna beduinului. Poate pentru că în timpul nopții rosese la sforile cuştii, muşcătura ei avea o putere mult mai mare decât de obicei. Beduinul a scos un strigăt de durere, şi-a smucit mâna plină de sânge, iar mica vulpe a rămas pentru o clipă liberă. Hamma a profitat de ocazie şi a sărit drept în brațele Mariei, care a scos şi ea un strigăt de spaimă, a făcut trei paşi înapoi şi a căzut în nisip. Toți cei care văzuseră scena au început la rândul lor să strige şi, în tulburarea creată, Hamma a rupt-o la fugă, cu o viteză de care nu se credea în stare. În spatele primului rând de dune o aştepta mama ei şi amândouă s-au pierdut în imensitatea de nisip a deşertului.

Degeaba a dat beduinul pinteni calului, repezindu-se pe urmele Hammei, căci nu a reuşit să o găsească nicăieri, mai ales că începuse să sufle vântul cel fierbinte, care şterge rapid toate urmele. Aşa că a trebuit să se întoarcă în satul lui cum plecase, ba încă şi păgubit, deoarece nu numai că nu putuse răpi nicio fetiță, dar rămăsese şi fără Hamma, micuța vulpe a deşertului.

Maria nu a mai putut vorbi despre altceva până seara târziu.

– O să mai spui că visele nu se împlinesc? a întrebat ea. Mie mi se pare totul foarte clar: beduinul era omul cel rău, avea iatagan şi turban, iar vulpea l-a muşcat de mână, exact cum a făcut Astor în vis.

– Bun, dar Sebastian? Dar oaza?

– Tata, nu mai contrazice fetița, a spus Liliana. Sebastian e cel pentru care a vrut Maria să fie filmată. Într-un fel, a fost alături de ea tot timpul. Iar oaza, cine ştie? Poate că beduinul locuieşte acolo.

– Foarte bine. Dar în vis, omul cel rău avea de gând să îi taie pe copii cu iataganul. Asta cum se mai interpretează?

– Nu ştiu. Poate că beduinul se pregătea s-o fure pe Maria. Poate are un băiețel şi dorea să-i facă rost de o surioară. Acum abia îmi dau seama că nu am făcut bine când am încurajat-o să se urce lângă el pe cal. Dacă o lua şi fugea, o mai găsea cineva vreodată?

– Ai dreptate, a spus Raul. Nici eu nu m-am gândit la asta. Dar nu poți să prevezi absolut totul. În orice caz, nu am de gând să încep acum să cred în vise.

– Nici eu nu cred, a zis Liliana, dar, din când în când, mai apar şi coincidențe.

Să-i mulțumim lui Dumnezeu că nu s-a întâmplat nimic.

— Mama, a strigat Maria din baie, ai făcut vreo poză cu beduinul şi vulpea deşertului?

— Nu am apucat. Lasă că nici nu era important. Am filmat destule alte lucruri, aşa că ai ce să-i arăți lui Sebastian.

— Da, dar mă gândeam să compar botul vulpii cu botul lui Astor.

— Termină, Maria, a spus Raul. A fost o simplă coincidență. Nu te mai gândi la visul acela. Eu cred că, de fapt, nu a vrut nimeni să te fure. Iar vulpea, săraca, a găsit un moment să scape din captivitate. Asta a fost tot, repet: o simplă coincidență.

— Adică să nu cred în vise, dar să cred în coincidențe. Bine, tata.

Soarele asfințise, dar orizontul era încă plin de culori. Maria s-a ghemuit în aşternut şi a adormit rapid. În noaptea aceea, nu a mai avut niciun vis.

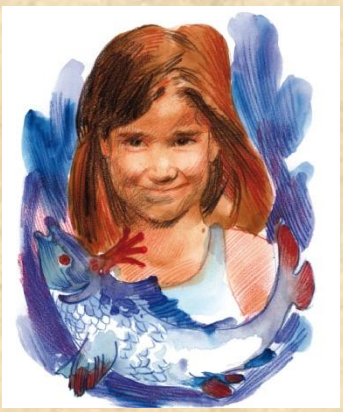

Calandrin

Fendrik

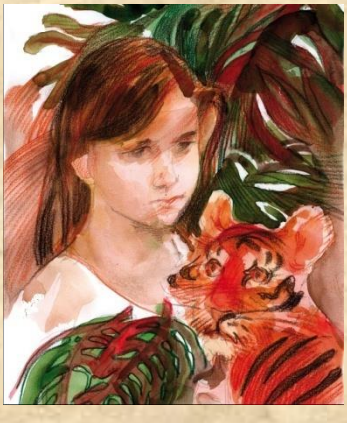

Tamil

Gerda

Halamok

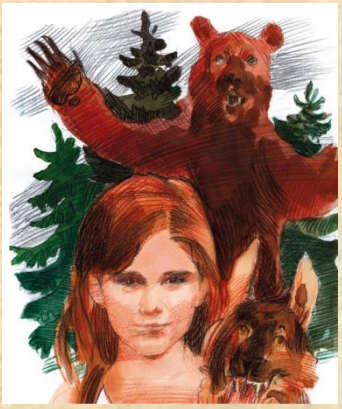

Dragan

INTERVIU CU AUTORUL, APARUT IN “FORMULA AS”

Într-o zi, un profesor de matematică din Timişoara, ce s-a gândit el să facă? S-a apucat, dintr-odată, să ticluiască la poveşti. "Am făcut ceea ce mi-am dorit, în secret, toată viaţa" - spune autorul, deloc timorat de umbra titanilor povestitori care îl preced, unul dintre ei fiind chiar Lewis Carroll, matematician şi el, care a dăruit omenirii una dintre cele mai frumoase poveşti scrise vreodată: "Alice în Ţara Minunilor". Dar dacă eroina poveştilor lui Raul Baz este tot o fetiţă, Maria, similitudinile cu peripeţiile faimoasei Alice se opresc aici. Cu o imaginaţie mai putin funambulescă decât cea a lui Lewis Carroll, o imaginaţie vizând nu atât absurdul, cât inefabilul care pândeste neştiut lângă noi - "Poveştile Mariei" sunt niste relatări gingaşe despre alte tărâmuri, dar şi despre multe locuri de pe Pământ; întâmplări cu un aparte abur de prospeţime, fantezii graţioase, scrise cu condei neaşteptat de sigur pentru un debutant. Şi toate sunt poveşti cu animale... Urşi, arici, vulpi ale deşertului, acvile imperiale, tigri, lupi, peşti regali, toate sunt chemate rând pe rând la rampă de autor, să-şi spună istoriile şi păţaniile. "Să fie oare viaţa noastră o înşiruire de vise, sau mai degrabă un lanţ de coincidenţe?" - se întreabă mereu povestitorul, iar această dilemă este una dintre cheile cărţii. Căutându-şi visele, matematicianul nostru, în vârstă de 45 de ani, ne poartă, împreună cu Maria, fetiţa lui - ba pe la Sinaia, ba prin Apuseni, ba prin Alpii austrieci ori prin Sahara. Acompaniate de grafica suculentă a pictorului Mircea Doinaru, poveştile sunt şi pentru copii, dar şi pentru adulţii visători.

- *Ce v-a făcut să scrieţi poveşti pentru copii?*

- Pentru mine, copilăria de la Sinaia, acolo unde m-am născut, a fost Paradisul. Mama îmi povestea fel de fel de fantezii minunate, în care credeam cu toata fiinţa mea. Cea mai teribilă lovitură pe care am primit-o a fost când am aflat că Moş Craciun e, de fapt, tata. Niciodată nu mi-am revenit după această "trezire". Am trăit şi trăiesc cu speranţa că lumea poveştilor este cât se poate de reală, că ea ni se ascunde odată cu ieşirea din copilărie, dar că mai devreme sau mai târziu fiecare dintre noi primeşte sansa de a o regăsi, revenind, astfel, în Paradis. Am scris "Poveştile Mariei" cu gândul la această lume, ca şi cum scrierea lor m-ar ajuta să scurtez drumul până la Rai. Ele sunt un gen de invocaţie.

Cartea a fost gândită ca un cadou pentru Maria, fetiţa mea, pentru prietenii ei şi pentru toţi copiii care cred, laolaltă cu noi, în Lumea Poveştilor. Am călătorit mult, am fost cu Maria la mare în Tunisia, la schi în Austria, am dus-o la Sinaia, am plimbat-o prin locurile unde am copilărit eu. Pretutindeni ne-am întâlnit cu situaţii în aparenţă banale, care aveau, însă, un imens potenţial de a deveni excepţionale. De fapt, nu există banalitate, acesta e un termen pe care-l folosesc doar cei care şi-au epuizat resursele de imaginaţie. Lor le spun cu fiecare prilej: aveţi grijă, în orice moment puteţi să vă treziţi cu un tigru în faţă! Sigur, nu toate personajele mele sunt reale. Spre exemplu, Mama Ania, bunica din Apuseni, nu există în realitate. Nu am mers niciodată în acele părţi, dar trăiesc cu sentimentul că dacă m-aş duce, as avea şansa reală de a mă întâlni cu Fata Pădurii sau cu Omul Nopţii. Poate de aceea am şi amânat mereu excursia în Apuseni: nu vreau sa distrug şi ultima speranţă de a mă reîntâlni cu personajele copilăriei. Dacă nici în Apuseni nu le-aş putea regăsi, atunci unde?

- *Care este legătura între matematician şi povestitor? Au matematicienii o aplecare misterioasă spre literatură?*

- O legătură există, cu siguranţă. Matematicienii încearcă să ordoneze lumea. Cei mai mulţi dintre ei trăiesc cu convingerea că lumea chiar poate fi ordonată. Unii, însă, realizează că e vorba de o himeră, deoarece ordinea este atributul exclusiv al Creatorului. Şi atunci devin poeţi, filozofi sau mistici. Am trecut şi eu prin acest şoc. Mi-am dat seama că matematica încearcă o modelare a lumii, dar nu poate oferi altceva decât aproximări. Este o ştiinţă foarte frumoasă, dar pentru a continua să te ocupi de ea, trebuie să accepţi un gen de izolare, o situare cumva în afara realităţii, sau la limita ei. Ar putea spune cineva că la fel stau lucrurile şi cu scriitorii de poveşti, dar ar greşi: făcând matematică, nu vei ajunge niciodată să întâlneşti în realitate un polinom sau un cosinus. Eu, însă, am convingerea că voi cunoaşte personal un spiriduş, un lup vorbitor sau o zână. De fapt, în ce priveşte zânele, e posibil ca întâlnirea să se fi produs deja; vorba lui Noica: "Poate a şi venit, de vreme ce n-a mai venit". Poate zâna este chiar Maria...

http://www.formula-as.ro/2010/946/planete-culturale-30/pod-de-culori-romania-franta-13154